2. I øvrigt afvises sagen.

3. Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes.

Pescatore Due Chloros

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 18. JUNI 1981 [1]

Høje Domstol.

1. I nærværende sag er der fremsat en række påstande — specielt vedrørende, indplacering, efterbetaling af forfaldne beløb, anerkendelse af krav på pension og regulering af sagsøgerens forhold i forsikringsmæssig henseende — som en ansat gør gældende mod Kommissionen. På dette trin af sagen drejer det sig imidlertid kun om at tage stilling til, om den af sagsøgte fremsatte afvisningspåstand er begrundet; det er dette spørgsmål, jeg skal beskæftige mig med i nærværende forslag.

Lad mig indledningsvis give en kort fremstilling af sagens faktiske omstændigheder.

Sagsøgeren, Maria Mascetti, der har været ansat ved Det fælles Forskningscenter i Ispra siden 1961, forlod den 18. november 1974 sin arbejdsplads, efter at de italienske myndigheder havde rejst straffesag mod hende for en påstået politisk lovovertrædelse, og fordi hun ville unddrage sig den over hende afsagte fængslingskendelse. Administrationen fandt hendes udeblivelse retmæssig, for så vidt angik perioden 18. november — 14. december 1974, idet hun ikke havde opbrugt sin resterende årlige ferie for 1974, men for så vidt angår tiden efter 14. december 1974 fandt man hendes udeblivelse ubeføjet og suspenderede derfor udbetalingen af hendes løn ved skrivelse af 9. januar 1975. I skrivelse, som tilstilledes centrets ledelse den 30. januar 1975, anmodede Mascetti om

1 — Oversat fra italiensk.

tjenestefrihed af personlige årsager; som følge af administrationens afvisning af denne anmodning, anfægtede hun først denne negative afgørelse ved en klage og derefter ved et sagsanlæg. I Domstolens dom af 16. december 1976 (sag 2/76, Sml. 1976, s. 1975) fik hun ikke medhold i sin påstand, idet Domstolen fastslog, at administrationen har et omfattende frit skøn ved dens vurdering af de ansattes anmodninger om tjenestefrihed af personlige årsager.

Ledelsen af centret i Ispra anmodede i skrivelse af 23. marts 1977 Mascetti om inden for en frist af 6 måneder at indgå en kontrakt som midlertidigt ansat med indplacering i kategori C, lønklasse 1, løntrin 7, med ikrafttræden den 30. oktober 1976 og med henblik på »udførelse af funktioner som chefsekretær«. Dette tilbud blev fremsat i medfør af overgangsbestemmelserne i Rådets forordning nr. 2615 af 21. oktober 1976, hvori det blandt andet var fastsat, at de pr. 30. oktober 1976 ansatte ved forskningscentrene skulle tilbydes kontrakter om midlertidig ansættelse. I skrivelse af 2. juli s.å. meddelte Mascetti centrets ledelse, at hun accepterede kontraktstilbuddet; i en ny skrivelse af 5. august meddelte hun administrationen, at hun ikke ville kunne komme til stede personligt i Ispra for at skrive under, idet hun ikke »frit kunne færdes på italiensk territorium«. Centrets ledelse meddelte hende derefter i skrivelse af 10. oktober, at kontrakten skulle underskrives på tjenestestedet med »en samtidig tiltrædelse af tjenesten«.

I sin svarskrivelse af 14. november 1977 krævede sagsøgeren »udbetalt be beløb (hun havde til gode) som følge af ophævelsen af kontrakten om midlertidig ansættelse«, og at man fremsendte en ny ansættelseskontrakt til underskrift, samt at man anerkendte, at artikel 88 i vedtægten for tjenestemænd (der regulerer suspensionen af de ansatte, mod hvem der er rejst straffesag) kan anvendes analogt i hendes tilfælde med »udbetaling af de forfaldne tilgodehavender og samtlige de beløb, hun har til gode for hver måned fra suspensionen af (hendes) vederlag« til datoen for anmodningen. I skrivelse af 15. februar 1978 fornyede administrationen sin anmodning til Mascetti om at indgå kontrakt (som midlertidigt ansat), så snart hun »så sig i stand til at opfylde den korrekt«; med hensyn til godskrivning af anciennitet, som hun havde erhvervet i kraft af sit arbejde som ansat ved forskningscentret indtil den 10. december 1974, meddelte man hende, at der var truffet de nødvendige forholdsregler med henblik på betaling i den forbindelse. I en ny skrivelse af 15. november 1978 meddelte administrationen hende desuden, at »socialforsikringsbedragene til INPS og INAM i Varese (var blevet) betalt indtil den 31. december 1974«.

I mellemtiden frifandt Corte d'assise di Roma ved dom af 14. juli 1978 sagsøgeren for samtlige tiltalepunkter, således at hun kunne genoptage sit arbejde ved centret i Ispra den 6. november 1978. Den 30. november underskrev hun på centrets kontor en første ansættelseskontrakt som midlertidigt ansat, som (i artikel 3) fastsatte hendes indplacering i kategori C, lønklasse 1, løntrin 6, og hvor hendes anciennitet inden for

lønklassen regnedes fra 1. december 1978, og ancienniteten inden for løntrinnet fra 1. september 1977. Sagsøgeren gjorde indsigelse mod denne klausul; administrationen accepterede derpå at udarbejde en ny kontrakt, som hun underskrev den 24. april 1979, og hvorefter hun blev indplaceret på løntrin 7 fra den 1. november 1977 og blev indrømmet anciennitet inden for lønklassen fra den 30. oktober 1976.

For at forstå begrundelsen for denne indplacering, skal det bemærkes — som jeg allerede har anført — at nævnte forordning fra Rådet nr. 2615/76, bestemmer, at de ansatte ved forskningscentrene (som Mascetti) skal ansættes midlertidigt, og at ancienniteten for det således ansatte personale skal beregnes under hensyn til det antal tjenesteår, de pågældende har haft som ansatte ved forskningscentrene (artikel 2, stk. 4).

Imidlertid indgav Mascetti endog efter den anden kontrakt en begæring om ændring; i skivelse af 26. maj 1979 påstod hun, at ancienniteten inden for løntrin 7 skulle regnes fra 1. oktober 1975 og ikke fra 1. november 1977, og hun begærede en tilsvarende ændring af kontrakten. I skivelse af 10. august 1979 fastslog administrationen igen, at hendes anciennitet inden for løntrin 7 skulle regnes fra 1. november 1977, idet man henviste til en udtalelse om spørgsmålet fra den juridiske tjeneste af 26. juli 1979, hvorefter »ancienniteten inden for løntrinnet, som var erhvervet pr. 30. oktober 1976, først atter kunne løbe fra tidspunktet for den faktiske genoptagelse af ... funktionerne, det vil sige fra december 1978« (administrationen tilstillede sagsøgeren en kopi af denne udtalelse den 2. oktober 1979).

Endelig rettede Mascetti den 7. november 1978 endnu en gang henvendelse til administrationen og krævede: a) retablering af hendes karriere i dens fulde omfang, uden afbrydelse, og med godskrivning af de stigninger i løntrin, der finder sted hver andet år; b) udbetaling af alle de lønbeløb, der var forfaldne under hendes fravær; c) udbetaling af alle de socialforsikringsbidrag, hvoraf betalingen blev suspenderet den 31. december 1974; d) udbetaling af differencen i forhold til den aldersgodtgørelse, hun havde erhvervet ret til som ansat ved forskningscentret, hvilken difference hun må have til gode, fordi der ikke ved beregningen af godtgørelsen var taget hensyn til tjenestetiden fra 10. december 1974 til 30. oktober 1976. Da hun ikke fik svar på denne skrivelse, anlagde hun den 13. juni 1980 sag mod Kommissionen (som Det fælles Forskningscenter i Ispra hører under) med påstand om: a) annullation af Kommissionens afvisning af i enhver henseende at anerkende den periode, hvori sagsøgeren har været tvunget til fravær, som fuldgyldig tjenesteperiode«, og b) at det statueres, at Kommissionen er forpligtet til at retablere (sagsøgerens) karriere ... samt udbetale samtlige heraf følgende ydelser som allerede angivet« i klagen af 7. november 1979.

Som jeg allerede tidligere har nævnt, har Kommissionen ved sagens start påstået dagen afvist, og Domstolen har besluttet at tage særskilt stilling til dette spørgsmål inden behandlingen af realiteten.

2. Til støtte for sin indsigelse fremfører Kommissionen forskellige argumenter i forbindelse med de enkelte punkter i

søgsmålet. Jeg skal derfor gennemgå formalitetsspørgsmålet særskilt for hver enkelt punkt.

Sagsøgerens vigtigste klagepunkt vedrører hendes anciennitet inden for løntrin 7. Jeg ved, at administrationen har anerkendt, at ancienniteten skulle regnes fra den 1. november 1977, og at man har gengivet dette standpunkt i artikel 3 i det kontraktsudkast, der blev tilstillet sagsøgeren den 19. april 1979, og som faktisk blev underskrevet den 24. april s.å.

Efter Kommissionens opfattelse er den pågældende kontrakt — for så vidt angår den del, der fastsætter datoen for ancienitetens ikrafttræden inden for løntrinnet — en akt, der indeholder et klagepunkt, således som angivet i vedtægtens artikel 90. Ud fra denne opfattelse har administrationen ved at fremsende kontraktsudkastet truffet en afgørelse i spørgsmålet om ancienniteten inden for løntrinnet, som kan gribe ind i den ansattes økonomiske rettigheder. Heraf følger at for at varetage sine interesser ville det i henhold til vedtægtens artikel 90 påhvile Mascetti rettidigt at indgive en klage mod denne afgørelse. Kommissionens repræsentanter har i den forbindelse gjort gældende, at selv om man ville anerkende sagsøgerens skrivelse af 26. maj 1979 som en klage, må den efterfølgende sag — anlagt den 13. juni 1980 — betragtes som værende anlagt for sent; faktisk har administrationen i sine to skrivelser af 10. august og 2 oktober besvaret nævnte skrivelse af 26. maj 1979 negativt, og sagsøgeren lod hengå mere end 8 måneder fra den 2. oktober, førend hun indbragte sagen for Domstolen.

Ikke desto mindre mener jeg, at den af administrationen fastsatte klausul i kontrakten vedrørende datoen for ancienniteten inden for løntrinnet ikke indeholder de karakteristiske træk, der er nødvendige for at den kan udgøre en akt, der indeholder et klagepunkt, jf. vedtægtens artikel 90. Jeg er nået frem til denne slutning ud fra en vurdering af alle de omstændigheder, der ligger før og efter kontraktens underskrivelse.

Jeg har allerede nævnt, at administrationens første tilbud til Mascetti om en ny ansættelseskontrakt som midlertidigt ansat blev fremsat i skrivelsen af 23. marts 1977, hvori hun blev tilbudt indplacering i kategori C, lønklasse 1, løntrin 7, med virkning fra 30. oktober 1976. Selv om ancienniteten inden for lønklassen og løntrinnet ikke var udtrykkeligt angivet, må der under alle omstændigheder være tale om at regne ancienniteten fra netop den 30. oktober eller fra en dato forud herfor; i modsat fald ville ordene »med virkning fra den 30. oktober« blive uden mening. Den 30. november 1978 blev den første kontrakt underskrevet, hvorefter ancienniteten inden for lønklassen skulle regnes fra den 1. december 1978 og inden for løntrinnet fra den 1. september 1977. Fem måneder senere og som følge af sagsøgerens protester, som jeg i mangel af skriftlige dokumenter antager har været mundtlige, reviderede administrationen sin opfattelse og anerkendte ancienniteten inden for lønklassen fra den 30. oktober 1976 (det vil sige fra den dato, som allerede var angivet i skrivelsen af 23. marts 1977) og ancienniteten inden for løntrin 7 fra den 1. november 1977. Det er kendetegnende for dette sidste standpunkt fra administrationens side, at det er fremkommet efter en række kontakter til sagsøgeren og ændret i forhold til de to tidligere tilbud.

Denne manglende konsekvens i administrationens handlemåde bekræftes i skrivelsen af 11. juli 1979, hvori centret i Ispra — i stedet for straks at tilkendegive sit standpunkt, således som man havde

gjort det på sagens tidligere stadier — meddelte Mascetti, at man havde overdraget det til de kompetente tjenestegrene ved Kommissionen at vurdere hendes krav. Først i den efterfølgende skrivelse af 10. august fremkom administrationen endelig med en begrundelse for sin indstilling til beregningen af anciennitet inden for løntrinnet, idet man udtalte, at den pr. 30. november 1976 erhvervede anciennitet (referencedato med hensyn til indplaceringen som midlertidigt ansatte af de tidligere ansatte ved forskningscentrene i medfør af den nye vedtægt, jf. artikel 2 i den nævnte forordning nr. 2615/76) først kunne begynde at løbe igen efter den faktiske genoptagelse af arbejdet.

Alt taget i betragtning mener jeg, at bestemmelsen i kontrakten vedrørende anciennitet inden for løntrinnet isoleret set ikke kan siges at være udtryk for en afgørelse fra administrationen. Set i den sammenhæng, hvor den pågældende bestemmelse blev affattet, har der for den ansatte at se ikke været tale om en endelig og klar stillingtagen. Først senere, og det vil sige efter, at administrationen i skrivelsen af 10. august 1979 (bekræftet efterfølgende i skrivelsen af 2. oktober) meddelte Mascetti årsagerne til, at man ikke agtede at regne anciennitet inden for løntrin 7 tilbage fra den 1. november 1977, kan en sådan afgørelse over for Mascetti anses for truffet, som hun har mulighed for effektivt at forsvare sig imod, først gennem sin klage af 7. november og derefter gennem et søgsmål.

Selv om man i øvrigt ville rykke den i den påklagede afgørelse angivne dato til den i kontrakten angivne, ville dette på det pågældende tidspunkt være helt ubegrundet. Begrundelsen er først fremkommet i skrivelserne af august og oktober 1979, som også i den henseende er af væsentlig betydning. I virkeligheden har kun disse skrivelser givet den ansatte et klart indtryk af betydningen af administrationens indstilling og gjort det muligt for hende at vurdere, hvorvidt hun skulle gribe til de i vedtægten fastsatte retsmidler. I den forbindelse skal jeg anføre, at Domstolen i sin praksis har fastslået: »formålet med begrundelsespligten... (er blandt andet) ... at give vedkommende lejlighed til at vurdere, om afgørelsen er behæftet med fejl, der gør det muligt at anfægte lovligheden« (dom af 28. maj 1980 i de forenede sager 33 og 75/79, Kuhner, Sml. 1980, s. 1677, især præmis 15); det er således fastslået, at der eksisterer en nødvendig sammenhæng mellem aktens begrundelse og muligheden for at vurdere dens faktiske betydning med henblik på forberedelsen af de påkrævede retsmidler. Desuden har Domstolen for så vidt angår det nødvendige i, at der foreligger en begrundelse for, at en afgørelse kan betragtes som en »akt, der indeholder et klagepunkt« i henhold til vedtægten, fornylig udtrykt sig meget klart i dommen af 20. december 1980 i sag 806/79, Gerin (endnu utrykt). I den pågældende sag drejede det sig om at tage stilling til, hvorvidt en trykt formular, som er udfyldt i hånden, som hidrører fra administrationen, og hvori forekommer følgende sætning: »deres søn (navnet) kan ikke efter den 1. januar 1979 anses for et barn, over for hvem der består forsørgerpligt«, kunne anses for en akt, der indeholder et klagepunkt. Domstolen besvarede spørgsmålet negativt, idet den bemærkede, at den benyttede formulering var lakonisk og uden begrundelse, men i samme sag antog Domstolen, at en efterfølgende afgørelse, som indeholdt

en begrundelse, indeholdt et klagepunkt. Denne indstilling hænger sikkert sammen med det forhold, at pligten til at begrunde de akter, der kan krænke tjenestemænds og ansattes rettigheder, er påbudt i vedtægtens artikel 25, stk. 2, og gentaget i samme vedtægts artikel 90, stk. 1, men det væsentlige i den nævnte praksis ligger i, at begrundelsen tillægges den funktion, at den giver mulighed for, på ansvarlig måde, at vurdere rækkevidden af hver enkelt akt og tage stilling til, om den kan anfægtes.

Hvis man deler denne opfattelse, må Mascetti's skrivelse til administrationen — en skrivelse, der, som vi har set det, blandt andet indeholdt kravet om, at anciennitet inden for løntrinnet skulle regnes fra en tidligere dato — anses for en klage, der er rettidigt indgivet og som vedrører administrationens afgørelse af 10. august, der indeholder et klagepunkt mod hende. Hvad dernæst angår administrationens skrivelse af 2. oktober 1979, ændres resultatet ikke, selv om man ene og alene betragter den som en bekræftelse af skrivelsen af 10. august; klagen er faktisk indgivet inden for tremåneders-fristen fra den 10. august.

3. For fremdeles at godtgøre, at klagepunktet vedrørende anciennitet inden for løntrinnet må afvises, hævder Kommissionen videre, at sagsøgeren i og med sin underskrift af ansættelseskontrakten har accepteret det deri angivne tidspunkt for anciennitetens ikrafttræden. Sagsøgte understreger, at Mascetti underskrev kontrakten (i dens anden version) uden at gøre indsigelser eller tage forbehold; dette må vise, at hun var enig i og accepterede indholdet i sin helhed. Da hun således har samtykket i den administrative afgørelse, der er indeholdt i kontrakten, må hun være afskåret fra enhver senere anfægtelse ad retslig vej.

Efter min opfattelse kan dette argument ikke accepteres, af to gode grunde. For det første vil jeg gentage, hvad jeg har fastslået i forbindelse med undersøgelsen af det andet synspunkt vedrørende afvisningspåstanden — nemlig angående det for sent anlagte søgsmål — og det vil sige, at administrationens tilkendegivelse, som den kommer til udtryk i kontrakten, ikke kan sidestilles med en akt, der indeholder et klagepunkt, jf. vedtægtens artikel 90, både fordi det drejer sig om en opfattelse, der endnu ikke var klart defineret, og fordi den var helt uden begrundelse. Hvis det forholder sig således — hvad jeg mener det gør — ville den omstændighed, at den ansatte eventuelt accepterede administrationens stillingtagen, som den fremgår af kontrakten, ikke få indflydelse på hendes klagemuligheder. Et sådant problem ville kun kunne opstå, hvis den påståede anerkendelse blev prøvet med hensyn til afgørelsen af 10. august 1979, men vi ved, at denne afgørelse blev anfægtet rettidigt ved klagen af 7. november 1979.

For det andet må man huske, at der i anerkendelsen ligger en accept af retsvirkningerne af den akt, som søgsmålet bør rettes imod. Derved reduceres, i og med at der gives afkald, de modsatte situationer, hvor den pågældende gyldigt kunne have anlagt sag til varetagelse af sine rettigheder. Men for at en persons adfærd kan udlægges som et afkald i bestemte juridiske situationer, er det strengt nødvendigt, at denne adfærd er utvetydig i den forstand, at den klart og

utvivlsomt viser den pågældende persons vilje til at give afkald på en rettighed. I den foreliggende sag har den omstændighed, at Mascetti har underskrevet ansættelseskontrakten med en klausul vedrørende anciennitetens ikrafttræden inden for løntrinnet, ikke på utvetydig måde været et udtryk for hendes vilje til at give afkald på et hvilket som helst krav vedrørende denne ikrafttræden, på basis af hendes foregående forhold til administrationen.

Det er i virkeligheden helt åbenbart, at Mascetti's underskrift på hendes kontrakt som midlertidigt ansat i overvejende grad var fremkaldt af hendes interesse i at berigtige sine arbejdsforhold over for forskningscentret i Ispra efter års fravær, og efter at det havde været umuligt for hende at underskrive en tilsvarende kontrakt, umiddelbart efter at forordning nr. 2615 af 1976 var trådt i kraft. Det kan derfor udelukkes, at hun ved at underskrive kontrakten og med fuldt kendskab til sine rettigheder havde til hensigt at give afkald på en større anciennitet inden for løntrinnet. Det forekommer mig snarere rimeligt at antage, at hun ikke har tøvet med at underskrive kontrakten, tilskyndet som hun var af ønsket om at berigtige sine arbejdsforhold, og at hun med hensyn til det mindre væsentlige spørgsmål om anciennitet inden for løntrinnet havde haft den opfattelse, at muligheden for en gunstig ændring af indplaceringen ikke var udelukket. Dette udfald bekræftes af den række kontakter, som fandt sted mellem centret og den pågældende, før og efter den 24. april 1979, med henblik på en revision af den klausul om anciennitet inden for løntrinnet, som administrationen havde udarbejdet; det forhold, at underskriften allerede var sat på det tidspunkt, hvor kontakterne var i gang, bør ikke føre til, at den tillægges betydning som et afkald.

4. Jeg er nu nået frem til spørgsmålet om klagepunkterne i søgsmålet vedrørende løn, pensionsrettigheder, forsikringsbidrag og godtgørelse af udtrædelsespenge for hendes arbejde som ansat ved forskningscentret. Alle disse punkter hat ét tilfælles, nemlig sagsøgerens krav om, at sagsøgte betragter de år, hvor Mascetti for at undgå fængsling havde forladt sin arbejdsplads, som tjenesteår.

For så vidt angår kravet om betaling af den løn, der var forfalden i løbet af fire år, hvor hun var fraværende, skal jeg anføre, at administrationen for centret i Ispra i skrivelse af 9. januar 1975 meddelte Mascetti, at man med ojeblikkeligt varsel havde blokeret udbetalingen af hendes løn, idet hendes fravær var ubeføjet. Administrationen var nået frem til denne indstilling i kraft af en analog anvendelse på Mascetti's stilling som ansat ved forskningscentret af artikel 60 i vedtægten for tjenestemænd, hvorefter »enhver ubeføjet udeblivelse« (det vil sige hverken dokumenteret eller godkendt), der »behørigt er konstateret«, fradrages i den pågældendes årlige ferie, med den følge, at »hvis tjenestemandens årlige ferie er opbrugt, mister han retten til sit vederlag i en periode af tilsvarende længde«. Sagsøgeren indgav ikke dengang en klage over administrationens afgørelse; alligevel mener jeg, at man ikke automatisk af denne passivitet kan udlede, at nærværende sag skal afvises. Det er i virkeligheden nødvendigt at tage hensyn til, at der fire år efter denne afgørelse indtraf en ny faktisk omstæn-

dighed, som det er umuligt at se bort fra; jeg skal henvise til frifindelsen af Mascetti for samtlige tiltalepunkter ved Corte d'assise di Roma (den omtalte dom af 14. juli 1978).

Denne omstændighed ændrede helt og holdent sagsøgerens forhold. Hendes fravær fra tjenesten fra 1974 fremtrådte nu som fravær, der var berettiget i kraft af det nødvendige i at undgå en uberettiget fængsling. Det ville derfor have været forståeligt og rimeligt, om den pågældende atter havde fremsat sit krav om betaling af løn og derved opfordret administrationen til at tage hendes forhold op til fornyet overvejelse, i lyset af den nye situation. Det fremgår da også, at sagsøgeren faktisk fremsatte en sådan begæring, men for sent. Selv om man kan tilslutte sig, at det forhold, at der indtræffer en ny faktisk omstændighed, bevirker, at de fastsatte frister for indgivelse af klager igen begynder at løbe, må det antages, at i den foreliggende sag udløb den nye frist tre måneder efter genoptagelsen af tjenesten, dvs. senest den 6. februar 1979. Til sammenligning er klagen over blandt andet den under fraværet forfaldne løn først indgivet den 7. november 1979, dvs. med en betydelig overskridelse af fristerne; herefter må også det senere søgsmål afvises.

Et tilsvarende ræsonnement kan udvikles med hensyn til kravene vedrørende pensionsrettigheder og socialforsikringsbidrag. Man må tage i betragtning, at suspensionen af lønudbetalingen i medfør af vedtægtens artikel 60 indebar en ophævelse af retten til bidrag, og at Mascetti derfor burde have fremsat sine krav inden for de samme frister — der var begyndt at løbe igen som følge af den nye faktiske omstændighed, som hendes frifindelse var — hvor hun, som jeg har nævnt, burde have fremsat sine krav vedrørende lønnen. Vi ved imidlertid, at klagen, som indeholdt alle hendes krav, og som blev efterfulgt af et søgsmål, først blev indgivet den 7. november 1979, det vil sige på et tidspunkt, hvor den nye frist længe havde været udløbet. Søgsmålet bør derfor afvises i mangel af en forudgående, rettidig anfægtelse ad administrativ vej.

Hvad endelig angår kravet om udligning af udtrædelsespengene, der udbetaltes sagsøgeren i 1978 for hendes arbejde som ansat ved forskningscentret (jf. skrivelse af 15. februar 1978 fra ledelsen af forskningscentret i Ispra), skal jeg bemærke, at Mascetti — af samme grund som tidligere nævnt — burde have anfægtet denne betaling senest tre måneder efter hendes genoptagelse af tjenesten. Klagen af 7. november 1979 er altså også i den henseende for sent indgivet, og den samme mangel gør sig gældende for det efterfølgende søgsmål.

5. Sammenfattende foreslår jeg, at den sag, som Mascetti har anlagt mod Kommissionen, ved stævning indleveret den 13. juni 1980, fremmes til realitetsbehandling for så vidt angår påstanden om tilbageregning af anciennitet inden for løntrin 7 og i øvrigt afvises. Spørgsmålet om sagens omkostninger udsættes til den endelige dom.